

1980கள்.

அலெக்சாண்டர் புஷ்கின், லேவ் தல்ஸ்தோய், மக்ஸீம் கார்க்கி, மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி போன்ற காலமானவர்களையே, எனது மதிப்புக்குரிய நெருங்கிய நண்பர்களாகக் கொண்டு, நான் வாழ்ந்த காலம் அது.

1979 ல், எனது மேல்நிலை வகுப்பு ஆங்கில ஆசிரியராகத் தொடங்கி, பின்னாளில் நெருங்கிய நண்பராக மாறிய ஒருவர், 1993 ல் என்னைப் பார்க்க சென்னை வந்திருந்தார்.

“என்ன பிளான் வச்சிருக்கிற?, டி.எம்.சௌந்தரராஜனைப் பார்ப்போமா? ஜெயகாந்தனைப் பார்ப்போமா?”, என்று கேட்டார். ஒரு திட்டமும் வைத்திராத எனக்கு சில நிமிடங்கள் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

1981லிருந்து சென்னையில் வசித்த எனக்கு, எவரையும் இப்படித் தேடிப்போய் பார்க்கும் பழக்கமே இல்லை. விழாக்களிலோ, இலக்கியக் கூட்டங்களிலோ பார்ப்பதோடு சரி.

“டி.எம்.சௌந்தரராஜனை கேட்கலாம்; பார்ப்பதில் சுகமில்லை. ஜெயகாந்தனை சந்திக்கலாம்”, என சட்டென்று பதில் தந்தேன். அவர் சிரித்து விட்டார்.

ஆப்பிள், ஆரஞ்சுப்பழங்கள் சகிதமாக மதியத்திலிருந்து, டெலிஃபோன் டைரக்டரியில் எடுத்த முகவரியோடு, கே.கே.நகர் முழுக்க நடந்தே சுற்றி, ஜெயகாந்தன் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க நாங்கள் மட்டுமல்ல; மாலையும் மயங்கிவிட்டது.

சாத்தியிருந்த இரும்பு கேட்டின் உள்ளே ஜெயகாந்தனின் மகனும், பின்னாளில் எனது நண்பருமான அப்பு என்கிற ஜெயசிம்மன், பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் யாரென்றே தெரியாத நாங்கள்,

“ஜே கே சார் இருக்காங்களா?”, என்று கேட்டதும்,

“அவர் ஊரில் இல்லையே”, என்ற அவரது பதில் எங்களை மிகுந்த சோர்வுக்கு உள்ளாக்கியது.

சோர்வைப் போக்க, நேரே வீட்டுக்கு வந்ததும், ஜெயகாந்தன் வயிற்றுக்குள் போயிருக்க வேண்டிய ஆப்பிள்களையும், ஆரஞ்சுகளையும் பேசிச் சிரித்தபடி, எங்களது வயிற்றினுள் தள்ளினோம்.

அதன்பின் அந்த ஆசிரிய நண்பர் ஊருக்குச் சென்றதும், ஜெயகாந்தனுக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். ஒருசில நாட்களில் பதில் கடிதம் வந்ததும், இரண்டு கடிதங்களையும் எனக்குப் படியெடுத்து அனுப்பி வைத்தார். அதனோடு வந்த அவரது கடிதத்தில், என்னைப்பற்றி அவர் ஜே கே வுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்ததால், ஃபோன் செய்து விட்டு, நேரில் போய் ஜே.கே.யை பார்க்கும்படி கூறியிருந்தார்.

நல்ல வெயிலடிக்கும் மார்ச் மாதக் கடைசியில், ஒரு ஞாயிறன்று ஃபோன் செய்தேன். கூட்டங்களில் பேசும் அவரது வெண்கலக் குரல் அமைதியாகக் கேட்டது. அறிமுகப் படலம் முடிந்ததும்,

“ஒங்கள இப்ப பாக்க வரலாமா சார்?”, என்றேன்.

“வாங்கோளேன்”, என்று ஒற்றை வார்த்தையில் முடித்தார். போனேன்.

அதற்குப்பிறகு, அவர் நம்மோடு வாழ்ந்த காலம் வரை, இருபத்தியொரு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அவரைப் பார்க்கப் போய்க் கொண்டே இருந்தேன்.

மார்ச், 1993.

ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன் நடைபெற்ற எனது திருமணத்தில், யாரோ அன்போடு அளித்த ஒரு பாலியெஸ்டர் வேட்டி, கைமுட்டி வரை மடித்துவிடப்பட்ட ஒரு பாலியெஸ்டர் சட்டை, தங்கநிற பட்டை கொண்ட மின்னும் டைடன் வாட்ச், அண்ணா சாலையில், அண்ணா சிலைக்கு அருகமைந்த காதி கிராமோத்யோக் பவனில் வாங்கிய தோல் செருப்பு இவைகளுக்குள் நுழைந்து கொண்டு, ப்ராட்வேயில் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆயிரத்து நூறு ரூபாய்க்கு நானே சென்று, பார்த்து வாங்கிய ஹீரோ சைக்கிளை, பதினொரு மணி மொட்டை வெயிலில் மிதித்துக் கொண்டு, தி.நகர், சாரி தெருவிலிருந்து, கே.கே.நகருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

நான் என்றுமே அரசியலில் ஈடுபட்டதில்லை. ஆனால், வேடிக்கைப் பார்ப்பேன். கலையுலகில் கால்கூட வைத்ததில்லை. ஆனால், கலையுலகம் என்னுள் வாழ்ந்து வந்தது. ஆன்மா, ஆன்மீகம் போன்ற எனக்குப் புரியாத வார்த்தைகளுக்கு, எப்போதும் புறமுதுகு காட்டுபவன். இலக்கியவாதியும் அல்ல. ஆனாலும், ஜெயகாந்தன் ஈர்ப்பு வெகுவாகவே இருந்தது. அவரை சந்திக்க எனக்கிருந்த ஒரே உரிமை, நான் ஓர் இலக்கிய வாசகன் என்பது மட்டுமே. இந்த நினைவிலேயே வியர்க்க விறுவிறுக்க, 'வதக் வதக்' கென்று சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'சின்னகேட்' என்று நம் முன்னோரால் செல்லமாய் அழைக்கப்பட்ட ரெயில்வே கேட்டில், (இப்போது புதிய சுரங்கப்பாதையும், மேம்பாலமும் வந்துவிட்டன) சைக்கிளோடு குனிந்து, நிமிர்ந்து, கடந்து மேற்கு மாம்பலத்துக்குள் புகுந்து சென்று கொண்டிருந்தேன்.

அவரது கதைகள் பலவற்றையும் படித்து ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டதே, என்ற ஓர் உறுத்தல் உள்ளுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. 'நாம் என்ன இன்டர்வியூவுக்கா போறோம்', என்ற தேறுதலும் குறுக்கே ஓடியது.

அவரை நான் முதன்முதலில் பார்த்தது நினைவுக்கு வந்தது.

இங்கிலாந்து இளவரசர் சார்லஸ் மற்றும் டயானா திருமணத்துக்கு சென்று விட்டு, மறுநாள் 12 B பஸ்ஸில் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது, எல்டாம்ஸ் சாலையின் கிழக்கு முனையில் அமைந்த, கமல்ஹாசன் வீட்டுக்கு எதிரில் இருந்த பேருந்து நிறுத்தத்தில், இருட்டிய மாலை வேளையில்தான் அவரைப் பார்க்க வாய்த்தது.

பஸ் டிரைவரின் பின் பகுதி இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த என்னை, பெண்கள் பகுதி இருக்கைகள் பக்கமிருந்து கேட்ட, ஒரு பெண்மணியின் பதற்றமான ரகசியக் குரல்தான் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

“ ஏய் ஜெயகாந்தன்டீ, அங்க பாரு, பஸ் ஸ்டாப்பில் ”.

இந்தக் குரல் யாருடையதென்று நான் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை. என் கண்கள் பேருந்து நிறுத்தத்தை இருட்டில் துழாவின. அங்கு நின்று கொண்டிருந்த நான்கைந்து பேரில் அவரும் ஒருவர்.

கரிய நிற டெரிகாட்டன் பேன்ட், அரைக்கை டெரிகாட்டன் சட்டை, முறுக்கி விடப்பட்ட கரிய மீசை, பட்டையான கருப்பு ஃபிரேம் மூக்குக் கண்ணாடி, கையில் ஒரு ஹென்ட் பேக் (கைப்பை) அல்லது வேறு ஏதாவதாகவும் இருக்கலாம். அசப்பில், ஓர் அரசு அலுவலரைப் போன்ற தோற்றம். ஓரிரு வினாடிகளில் ஆயில் பெயிண்டிங் ஓவியம் போல், என்னுள் இறங்கி விட்டார்.

நான் ஜெயகாந்தனைப் பார்த்துவிட்டேன்!

எதிர்பாராத மகிழ்ச்சியை, என்னால் வெளிப்படுத்த முடியாமல் திணறினேன். அருகில் அமர்ந்திருந்த ஒரு பெரியவரைப் பார்த்து இளித்தேன். சிரித்தால் பதிலுக்குச் சிரிக்க பயப்படும் சென்னையல்லவா! ஒன்றும் புரியாமல் அவர் விழித்தார்.

சென்னையிலிருந்து வெகுதொலைவில் அமைந்த சிற்றூரான ஜெயங்கொண்டத்தில், சிறியதொரு நூலகத்துக்குள் வளர்ந்த எனக்கு, அவரது காட்சி, புதிதாகத் தொடங்கிய சென்னை வாழ்க்கை காட்டிய, சிறப்பு தரிசனமாகத் தோன்றியது.

அதன் பிறகு, எங்களது குடியிருப்புக்கு அருகிலிருந்த பனகல் பார்க்கின் வடபுறத்தில் அமைந்த 12 B பஸ் ஸ்டாப்பில் சில முறைப் பார்த்தேன். ஒரு நிமிட நடை தூரத்தில் வீட்டை வைத்துக் கொண்டு, நானும் பஸ்ஸுக்குக் காத்திருப்பது போல் ஓரமாய் நின்று நடித்தபடி, அவரை திருட்டுத்தனமாக ‘ஸைட்’ அடித்த தருணங்கள் அவை.

ஜே.கே. வீடு தொட்டுவிடும் தூரம் வந்துவிட்டதால், இப்போதே சார்லஸ் டயானா திருமணத்தைப் பற்றி சொல்லி விடுகிறேன்.

1981ல் தி.நகரில் வசித்த எங்களது வாடகை வீட்டில் TV கிடையாது. பட்டினப்பாக்கத்தில் இருந்த எங்கள் சித்தி வீட்டில்தான் EC TV (அரசு நிறுவன தொலைக்காட்சிப் பெட்டி) இருந்தது. அம்புடுத்தேங்!

சுற்றுச்சுவர் ஓரமாக சைக்கிளை பதமாய் நிறுத்திவிட்டு, முன்பொருமுறை பார்த்து திரும்பிய கேட்டைத் திறந்து, ஏதோவொரு காலை எடுத்து வைத்து பிரவேசித்தேன் (உள் நுழைந்தேன்).

கேட்டிலிருந்து தாராளமாய் உட்தள்ளி கட்டப்பட்ட வீடு. ஒருவர் மட்டுமே அமருமளவுக்கு ஓர் ஊஞ்சல் பலகை. அந்த ஊஞ்சல் மட்டுமே ஆடுமளவுக்கான ஓர் ஆளோடி. வரவேற்பறையில் நுழையும் முன் ஒரு போர்டிகோ. பக்கவாட்டில் படிக்கட்டு. ஒரு மாடி. அதன் மேல் நன்கு அமைக்கப்பட்ட ஒரு குடிசை.

என்னை காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு, எனது வருகை, மேலிருந்த அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. காத்திருக்கும் போது, 'இவரப் படிச்சா போதாதா, எதுக்கு இதெல்லாம்', என்று தோன்றியது. அந்த ஊஞ்சல் என்னை வெகுவாக ஈர்த்தது. ஆனாலும் நான் மயங்கவில்லை.

இடுப்புக்கு மேல் தூக்கி வயிற்றில் கட்டிய லுங்கியும், தோளில் ஒரு வெள்ளைத் துண்டுமாகக் காட்சி தந்தார். துண்டில் காங்கிரஸ் கரை. கழுத்தை ஒட்டிய ஒரு சிறிய, மெல்லிய தங்கச் செயின்.

நேராக வந்து, எனக்குப் பிடித்த அவர் வீட்டு ஊஞ்சலில் அமர்ந்தார். என்னையும் அமரச் சொன்னார். எதிரில் நானும் அமர்ந்தேன். நான் புன்னகையுடனேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் சிரிக்கவே இல்லை.

என் கண்களை கொத்தியபடி, என் ஆசிரிய நண்பரைப் பற்றி விசாரித்தார்.

எனக்கு அவர் எழுதிய விபரத்தைச் சொன்னேன்.

"நீங்க என்ன பண்ணிங்க?"

"மெடிகல்ஷாப் வச்சிருக்கேன் சார்"

"எங்க?"

"மகாலிங்கபுரத்துல சார். கோடம்பாக்கம் பிரிட்ஜ்லேந்து ஏறங்கி லெஃப்ட் திரும்புனா அஞ்சாவது கட சார்"

"வீடு?"

“12 நகர் சார்”

அரை நிமிட அமைதி. நிதானமாக எழுந்து,

“மேல போய் இருங்க, வரேன்”,

என்று வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்.

நின்று நிறுத்தி ஒவ்வொரு படியாக ஏறினேன் (இரண்டிரண்டாய் தாவுவது என் இயல்பு). ஏறித் திரும்பியதும் வலதுபுறம் கதவடைக்கப் பட்ட ஒரு கழிவறை. இடப்பக்கம் படிக்கட்டு.

மீண்டும் மேலேறினேன். மேலே இடதுபுறம் குடிசைக்குள் செல்ல ஒரு மரக்கதவு. எதிரில் இரண்டு படியேறி கால் வைத்தால் ஒரு சிறிய மொட்டை மாடி. மாடியை உரசியபடி அசைந்தாடும் வேப்பமரமும், தென்னை மரமும். நான் கதவைத் திறந்து குடிசைக்குள் வந்ததும் உடல் கொஞ்சம் குளிர்ந்தது. என் வியர்வை பாலியெஸ்டர் துணிகளுக்குள் சிக்கி வெளிவர முடியாமல் படாதபாடு பட்டன.

அங்கே நின்றிருந்த இரண்டு பெரிய மர ரேக்குகளில் புத்தகங்களும், தூசிகளும் நிறைந்து வழிந்தன. அவரது பெரிய ப்ளோஅப் படம் கையில் புகையும் பைப்போடு பிரம்மாண்டமாக ஒரு பக்கத்தை அடைத்திருந்தது. அதில் சில பகுதிகள் பூஞ்சைகளால் சேதமாகியிருந்தன. இருப்பினும் அவரது கம்பீரத் தோற்றத்தை பூஞ்சைகள் சிதைக்கவில்லை. மிகச் சிறிய ஒரு பூட்டு தொங்கிய பழைய மர அலமாரி ஒன்று ஓரமாய் நின்றது. நீண்டதொரு மர மேசை. ஒருசில இரும்பு மடக்கு நாற்காலிகள். என் சிறுவயதில், முதன் முதலில் ஒரு டாக்டர் வீட்டில் பார்த்தது போன்ற, ஒரு பழைய கோத்ரெஜ் சுழல் நாற்காலி. அது அவருக்கானது என்று தோன்றியது.

படிக்கட்டில் ஏறும் செருப்புகளின் அடியோசை.

சுழல் நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்து, அரும்பிய படி இருந்த வியர்வையை துண்டால் துடைத்துக் கொண்டே, மருந்துக் கடையைப் பற்றி விசாரித்தார். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின், நான் என் வாழ்வில் செய்த புரட்சியாக நானே கருதிய செய்தியைச் சொன்னேன்.

“நான் இருபத்தஞ்சு வயசுல வீட்ட விட்டு ஓடிப்போயிட்டேன் சார்”.

நிதானமாக, “எங்களுக்கெல்லாம் வேற வழியில்ல; போயி திரிஞ்சோம். ஒங்களுக்கென்னங்க, நீங்க எதுக்கு போவணும்”, என்றார்.

ஆச்சரியமற்ற அவரது பதில், என்னை ‘புஸ்’ஸாக்கி விட்டது.

என்னை வீட்டைவிட்டு ஓடித் திரியவைத்த, இந்திய அறிவுச் செல்வங்களுள் முக்கியமான ஒருவரும், எனது பிரிய நண்பரும், நான் பிறப்பதற்கு ஒரு வருடம் முன்பு காலமானவருமான, 'ஊர்சுற்றிப் புராணம்' எழுதிய ராகுல் சாங்கிருத்யாயனை நான் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

புகைப்பதற்கான ஆயத்தங்களை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

“சார், இதுக்கு நீங்க அடிக்கா?”,

என்று துடுக்குத்தனமாய் கேட்டேன்.

“சிலபேருக்கு தயிர்சாதம் ரொம்பப் புடிக்கும். அவங்கட்ட அடிக்கடான்னா கேப்பீங்க?”,

என்றார். நான் கேட்டதே தவறென்று புரிந்தது. அவரது பதில் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது. வித்தியாசமான ஒரு பைப்பில் அடைத்து பற்ற வைத்து புகையிழுத்தார். புதுமையாகவும், கவர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

“சார், நான் இழுத்துப் பாக்கவா?”

“முன்னாடி புடிச்சுருக்கீங்களா?”

“இல்ல சார். ட்ரை பண்ணேன்”

ஒருமுறை உள்ளே இழுத்தவன், வாயை எடுக்காமலே இரண்டாவது முறை இழுக்க முனைய, கொஞ்சம் காற்று வெளி வந்துவிட்டது. பைப்பிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் பறந்ததும், அவர் பதறிப் போய் என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டார்.

நான் ‘சாரி சார்’ என்றேன்.

அதை ஒன்றும் அவர் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அத்தோடு பேச்சு நின்றுவிட்டது. பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களில் எனக்கும் கிளம்பத் தோன்றியது.

“நான் பொறப்புட்றேன் சார்”, என்றேன்.

“அப்படியா! ... சரி”,

என்று முடித்துவிட்டார். எனக்கு சந்திப்பு நிறைவற்றதாகத் தோன்றியது.

அடுத்தவாரம், அதே நாள், அதே நேரம் ஃபோன் செய்தேன்.

“கௌதமன் பேசுறேன் சார், இப்ப வரலாமா சார்?”

“வாங்கோளேன்”

மறுபடியும் அதே மாதிரி உடை, அதே சைக்கிள், அதே வெயில்.
சட்டைப் பையில் கொஞ்சம் பணம். கிளம்பிவிட்டேன்.

என்னை மிகவும் கவர்ந்த பிரபல ஹாலிவுட் திரைப்படமான 'தி ஷாஷங்க் ரிடம்ப்ஷன்' (The Shawshank redemption) ஐ கடந்த ஏழுெட்டு வருடங்களில், ஏழுெட்டு முறைப் பார்த்திருப்பேன். நான் என் மகளுக்கு புத்தகங்களையும், திரைப்படங்களையும் பரிந்துரைத்த நிலைமாறி, அவள் எனக்கு பரிந்துரைத்தவைகளுள் ஒன்று அந்தப் படம். அந்தத் திரைப்படத்தில் காட்டப்படும், ஷாஷங்க் மாகாணத்தில் அமைந்திருக்கும், நூற்றெண்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பழைமையான சிறைச்சாலையைப் போன்றதுதான் எங்களது வீடு. கட்டுமானத்தில் அல்ல; கட்டுப்பாடுகளில். அதில் சிறையில் வாடும் கதாநாயகன் நானென்றால், தலைமை வார்டனைப் போன்றவர் என் தந்தை. சிறை அதிகாரிகளைப் போன்றவர்கள் என் தாயும், தமக்கையும்.

என்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் அவர்களின் கண் கேமராக்களால் தூங்கும் நேரம் தவிர, தொடர்ந்து படம் பிடிக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும். என் அசைவுகளை அசைபோட்டு, அவர்கள் ஆய்வு செய்வார்கள். அதன்பின் அநியாய அசைவுகளுக்கு தண்டனை வழங்கப்படும். அது தோட்டத்து மண்தரையில் முட்டிபோட்டு நிற்பதா? அல்லது மெல்லிய சவுக்கு மிலாரினால், முட்டிக்குக் கீழ் அடித்து வரிக்குதிரையைப் போல் ஆக்கி, பிறகு மஞ்சள் பத்து போடுவதா? என்பது, எனது அசைவுகளின் அநியாய அளவைப் பொறுத்து அமையும். இருப்பினும், நியாய அநியாயங்களுக்கு இடையிலுள்ள குழப்பங்கள், எனக்கு இன்றுவரை தீரவேயில்லை.

இந்திய சுதந்திரத்துக்குப் பின், கோவணம் கட்டி, வயலுக்குப் போன பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த விவசாயிகள், கணிசமான அளவுக்கு செட்டியார்களுக்கு மாற்றாக சில்லறை வியாபாரிகளாகி, புதுப் பணக்காரர்களாகிக் கொண்டிருந்த காலம். அவர்களில் ஒருவர்தான் என் தந்தையார்.

அது போன்ற புதுப் பணக்காரர்களின் கனவுகளில் முதன்மையானது, பெற்ற பிள்ளைகளை டாக்டராகவோ, இஞ்சீனியராகவோ உழவு மாட்டைப் போல் வளர்த்தெடுப்பது. இன்று எங்கெங்கும் பரவி நிற்கும் இந்தத் தொற்றுநோய், தொடங்கிய காலத்து முதல் தலைமுறையில், பிறந்த '60'ஸ் கிட்ஸி'ல் நானும் ஒருவன்.

டாக்டராகவோ, இஞ்சீனியராகவோ ஆவதற்கு முன், பெற்றெடுத்த அந்த உற்பத்திப் பொருள் (product) கெட்டுப்போய் விடக் கூடாது என்பதற்காக, ஏராளமான கண்காணிப்புகளும், கட்டுப்பாடுகளும் விதித்து, கங்காணிகளையும் ஏற்பாடு செய்தால், எவனுக்குத்தான் கெட்டுப் போக ஆசை வராது. இருந்தாலும், நான் முழுதும் கெட்டுப் போகவில்லை

என்பதை, ஐம்பத்தெட்டு வயதில் இதை எழுதியதிலேயே நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

என்னைப் பாதுகாக்க அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்த என் பெற்றோர் ஒன்றில் தவறு செய்தார்கள். அதுதான் என் விருப்பத்திற்கிணங்கி, தம் செல்வாக்கால், என்னை பதினொரு வயதிலேயே ஜெயங்கொண்டம் கிளை நூலகத்தில் உறுப்பினராக்கியது. அதுதான் டாக்டராகவோ, இஞ்சினியராகவோ அல்ல; ஒரு சுக்குனியராகவோ கூட ஆகாமல் என்னைக் காப்பாற்றியது.

'ஷாஷங்க்' சிறை வாழ்க்கையில், எனக்குத் துணை நின்றவர்கள்தான், இரும்புக்கை மாயாவி, துப்பறியும் சாம்பு தொடங்கி சங்கர்லால் வரை. நூலகம் வாயிலாக என் உலகம் விரிந்தது. நெக்கைகள் இல்லாமலே பறக்கப் பழகினேன். பசி என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல், பசிக்கும் போது, 'வயிறு வலிக்குதும்மா', என்று சொல்லும் எனக்கு, பசியையும், ஏழ்மையையும், அறத்தையும், நேர்மையையும் நானறியாமலே எனக்கு புத்தகங்கள்தான் ஊட்டி வளர்த்தன.

என் தந்தையின் வயதுடைய நூலகர் எனது நண்பரானார். எனக்காகப் புத்தகங்களைக் காத்திருக்கச் செய்தார். என் கை கனமான பெரும் கதைப்புத்தகங்களையே நாடும்.

இதுதவிர, எனது முக்கியப் பொழுதுபோக்கு, ஓவியமாக இருந்தது. ட்ரேஸ் எடுத்து வரைவது எப்போதுமே எனக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. ட்ரேஸ் எடுக்காமல், ஸ்கேலின் துணை மட்டுமே கொண்டு, நான் வரைந்த முதல் ஓவியம் தாஜ்மகால். A4 தாளில் வண்ணப் பென்சில்களால் வரைந்து, எங்களது கோத்ரெஜ் பீரோவில், கதவின் மேல் பகுதியில் ஒட்டி, ஆண்டுக்கணக்கில் அழகு பார்த்தவன்.

என் தந்தையின் மளிகைக்கடை கல்லாவின் மேலிருக்கும், ரோக்கா சீட்டுகள்தான் எனது கேன்வாஸ். அவற்றில் எங்கள் கடைப் பெயரை, விதவிதமாக எழுதி வண்ணம் கொடுத்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். என் திருப்திக்குத்தான். அதையெல்லாம் பாராட்ட அப்போது ஒருவருமில்லை. பாராட்டே கிடைக்காத போதும், தொடர்ந்து வரைவது என்பது ஒரு வேள்விதான்.

அப்படி ஒருநாள் என்னை மறந்து வரைந்து கொண்டிருந்த போதுதான், என் தலையில் இடி விழுந்தது. இல்லையில்லை; அடி விழுந்தது. என் பிடறியில் விழுந்த அடி, என் தந்தையின் பெரிய மோதிரமணிந்த கைகளால் நிகழ்ந்தது.

“என்னடா வரியிற?, எப்பப் பாரு வரிஞ்சிகிட்டு. போயிப்படிடா. படிச்சு உருப்புடனுமுன்னுல்ல..; வரியிறானாம்”,

என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, தலை கிறுகிறுக்க நான் மூத்திரம் போய்விட்டேன். கல்லாப் பெட்டியின் கீழ் அசிங்கப் படுத்தியதற்கு முதுகில் ஒன்றும் விழுந்தது.

இந்த நிகழ்வுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு ஓவியம் வரைவதென்பது அநியாய வகையைச் சேர்ந்தது என்று புரிந்தது. அதன் பிறகு திருட்டுத்தனமாக வரைவதும், மறைப்பதும் வழக்கமாகியது. ஆனாலும், திருட்டுத்தனமாக வரைவதைவிட, திருட்டுத்தனமாக படிப்பது எளிதென்று உணர்ந்தேன்.

வீட்டில் படிக்கச் சொன்னால், பாடப் புத்தகத்தின் அடியில் வைத்து கதைகளைப் படிக்கலானேன். ஆனால், அப்போது எனக்குத் தெரியாது; அவைகளில் பல, கல்லூரிகளில் பாடங்களென்று. மு.வ., அகிலன், நா.பா, கல்கி, சாண்டில்யன், தமிழ்வாணன், ஜெயகாந்தன் போன்ற இன்னும் சிலரை புரிந்த வரை படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனது வீட்டுச் சிறை வாழ்க்கையில் கதைப் புத்தகங்களே விடுதலை உணர்வளித்தன. பாடப் புத்தகங்கள் கசந்தன. அதனால் நூலகப் புத்தகங்களை பள்ளிக்கும் எடுத்துச் சென்று படிப்பைத் தொடரலானேன். கதைகள் என்னை கனவில் வாழ வைத்தன.

ஆசிரியர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போது, அவர் முகத்தையும், கரும்பலகையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி, என் கதையுலகில் சஞ்சரிக்கும் வல்லமை பெற்றிருந்தேன். பாடத்தைக் கவனிப்பது போல் அமர்ந்து, நினைவில் முன்பு பார்த்த முழு திரைப்படத்தையும் ஓட்டி மகிழும், மனதை ஒருமுகப் படுத்தும் பக்குவமும் கைவரப் பெற்றிருந்தேன்.

இவ்வாறாக வாழ்க்கை இன்பமும், இடைஞ்சலும் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருந்த காலை, வழக்கத்துக்கு மாறாக தலைப்பிலேயே என்னைக் கவர்ந்த, ஒரு சிறிய புத்தகத்தை நூலகத்திலிருந்து எடுத்து வந்தேன். கடைக்குப் பின்னாலேயே எங்களது வீடு அமைந்திருக்கும். என் தாயார் பரீட்சைக்குப் படிக்கச் சொல்லிவிட்டு, கடைக்குப் போய்விட்டார். நான் பாடத்தையும், கதையையும் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கதையைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். ஊன்றிப் படித்ததில் உலகை மறந்தேன்.

இரண்டு பக்கங்கள் கூட படித்திருக்க மாட்டேன். கதையில் பதிந்திருந்த என் கண்களுக்கு, அப்பாவின் மடித்துக் கட்டிய வேட்டிக்குக் கீழே, கறுத்த இரண்டு கால்கள் தெரிந்தன. மிக அருகில் பார்த்து திடுக்கிட்ட எனது தலை, தானே நிமிர்ந்தது. கோபமும், வெறுப்பும் கொந்தளிக்க,

“என்ன புஸ்தவன்டா அது?”

என் மடியிலிருந்த புத்தகம் அவர் கைக்குப் போனது.

“கோ..கி..லா.. என்ன.. செ..ய்து விட்டாள்?, ஜெ..ய..கா..ந்.. தன்”

(ஐந்தாவது வரை படித்த அவர் எழுத்துக் கூட்டி நிதானமாகத்தான் படிப்பார்)

புத்தகம் வீசியெறியப் பட்டது. காற்றை எதிர்த்து சப்தமிட்டபடி பறந்து, சுவற்றில் மோதி, தன்னை விரித்துக் கொண்டு கீழே விழுந்தது.

ஓவியம் வரைந்ததைவிட, இது மாபெரும் குற்றம் என்று எனக்கே தெரிந்ததால், என் உடலம் பதறி நடுங்கியது.

அவரது இடது கையில் கொத்தாக பிடிபட்ட எனது தலைமயிர் என் முகத்தை கீழ்நோக்கி இழுத்து, முதுகை துலக்கமாக காட்டியது. அவரது மடக்கிய முஷ்டி, ஆணியை சரியாக சுத்தியல் கொண்டு அடிப்பது போல முதுகில் தொடர்ச்சியாக இறங்கியது.

ஒவ்வொரு குத்துக்கும், “கோ..க்கிலா, ம், கோ..க்கிலா, கோக்கிலா என்ன செஞ்சா ஒனக்கென்னாடா? படிக்கிற புஸ்தவத்த பாரு... கடையில புளி உருட்ட வுட்டுவேன். ஏமாத்துற புத்தி எங்கேர்ந்து வந்துது.....”

முதல் குத்திலேயே நான் மூத்திரம் போய்விட்டேன். அவர் தலைமுடியை விட்ட போது அடங்கிவிட்டது.

அது வியாபார நேரம். அவர் கடைக்குப் போய்விட்டார். அப்பா அடித்து விட்டதால் இன்று அம்மா அடிக்கமாட்டார். திட்டுவார். ஆனால், அடியே தேவலாம் என்கிற அளவுக்குத் திட்டுவார். திட்டு மணிக்கணக்காகவும் தொடரலாம். சிலசமயம் நாள் முழுக்கவும் தொடரும். என் திருட்டுப் படிப்பை உளவு சொன்ன என் தமக்கை, மென்முறுவலை மறைத்தபடி, என்னை அமைதியாக வேடிக்கை பார்த்தார் (அவர் ஏற்கெனவே ‘கோகிலா’வை படித்து விட்டார்).

நல்ல வேளை, ‘கோகிலா’ கிழியவில்லை. மறு நாளே பத்திரமாய் நூலகத்தில் சேர்த்து விட்டேன். இது நடந்து பத்து வருடங்கள் கழித்து, பழைய தஞ்சாவூர் மாவட்ட கிராமமான பரவாக்கோட்டை கிளை நூலகத்தில்தான் ‘கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள்?’ கதையை எனக்குப் படித்து முடிக்க வாய்த்தது.

மீண்டும் ஜெயகாந்தனை, பள்ளி மேல்நிலை வகுப்பில் பாடமாக வந்த, 'நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி'யின் மூலம் சந்தித்தேன். பிறகு சென்னை கல்லூரி வாழ்க்கை தொடங்கியதும் கன்னிமாரா நூலகத்தில் தான் எங்கள் சந்திப்பு தொடர்ந்தது.

மருந்தாளுனர் பட்டையப் படிப்பில் இணைந்த போது, என் கைகளில் 'ஓர் இலக்கியவாதியின் கலையுலக அனுபவங்கள்' அடிக்கடி இருக்கும். எனது மருந்துக் கடையில் இருக்கும் சில புத்தகங்களில், 'பாரீஸுக்குப் போ' இருக்கும். ஏன், இப்போது இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பொருமுறைகூட ஓர் ஆய்வுக்காக அதைப் படித்து ரசித்தேன்.

அதுவரை, நான்கு முறை பொதுக் கூட்டங்களில் அவரது உணர்ச்சிமிகு பேச்சைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

எண்பதுகளின் இறுதியில், பாரதீய வித்யா பவனில், ம.பொ.சி தலைமையில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான ஒரு கூட்டத்தில், அவர் ஆற்றிய ஒருமணி நேர உரைதான், நான் முதன்முதலாகக் கேட்ட அவரது பேச்சு. அந்தப் பேச்சும், அவரது உடல் மொழியும், என்னை அந்த அரங்கத்தில், அந்தரத்தில் மிதக்க வைத்தது. ஒருமணி நேரமும் எனது விழிகள் எங்கேயும் திரும்பவில்லை. கடைசி வரிசையில் அமர்ந்திருந்த எனக்கும், சிறு உருவாகத் தெரிந்த அவருக்கும் இடையில் எதுவும் இருப்பதாகவே உணர் முடியவில்லை. அவரது பேச்சின் சாரம் என்னையறியாமலே என்னுள் இறங்கி, என் கருத்தே போலானது.

சில காலத்துக்குப் பின் ரஷ்ய கலாச்சார மையத்தில் நடந்த பத்திரிகை ஊடகம் குறித்த கூட்டத்துக்கு சென்றிருந்தேன். ஓர் ஆவணப்படம் திரையிடப்பட்டது. படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தபோது ஜே.கே. உள்ளே வந்தார். எனக்கு சிறு அதிர்ச்சி. அரையிருளில் அவரது தலை வெள்ளைவெள்ளேரென்று பளிச்சிட்டது.

ஓ!... இவருக்கு வயதாகிவிட்டதே...!

அன்று போலவே, சைக்கிளை சுவரோரமாக, பதமாக நிறுத்தினேன். நான் கேட்டைத் திறக்கும் போதே, 'அப்டியே மேல வாங்க', என்ற ஜே.கே.யின் குரல் கேட்டது. குரலை மேலே தேடினேன். மாடி ஜன்னலில் அவர் முகம் தெரிந்தது.

வெயிலில் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. சென்ற வாரம் போலவே கடுமையாக வியர்வை வழிந்தது. என் கைக்குட்டையை துடைத்துப் பிழிந்து என் தொடை மீதே காய வைத்தேன்.

அவரும் முகத்தையும், கழுத்தையும் துடைத்தபடியே வந்தமர்ந்தார். பேச்சு சுரத்தில்லாமல் சென்றது. எனக்கும் வருவது பிடித்திருந்தாலும், பேசாமலே அமர்ந்திருப்பது கூச்சமாயிருந்தது. அரைமணி நேரம் கூட என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. புறப்படுவதாகத் தெரிவித்தேன்.

“நீங்க ஈவ்னிங்ல வாங்க. அப்பதான் நண்பர்கள்லாம் வருவாங்க”,

என்றார். இன்று விட்டால், அடுத்த ஞாயிறு தான் என்னால் வரமுடியும் என்பதால், என் ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல்,

“இன்னக்கி ஈவ்னிங் வரவா சார்?”, என்றேன்.

“நீங்க ஃப்ரீன்னா வாங்கோ” என்றார்.

சைக்கிளை உதயம் தியேட்டர் நோக்கி வேகமாய் மிதித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இன்று மாலையாவது இனிக்குமா? இல்லை சொதப்புமா? என்று உள்ளுக்குள் குழம்பியது மனம்.

பாலுமகேந்திராவின், ‘மறுபடியும்’ மாட்னி ஷோவுக்கு டிக்கெட் எடுத்துக் கொண்டு, சாப்பாட்டுக் கடையைத் தேடினேன்.
